

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 21 marca 2011 r. — Compass-Datenbank GmbH przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-138/11)

(2011/C 186/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Compass-Datenbank GmbH

Strona pozwana: Republika Austrii

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że podmiot władzy publicznej prowadzi działalność gospodarczą, jeżeli przechowuje informacje przekazane przez przedsiębiorstwa na podstawie ustawowych obowiązków informacyjnych w bazie danych (rejestrze handlowym) i odpłatnie udziela do niego wglądu lub zezwala na sporządzanie wydruków, ale odmawia korzystania z tego rejestru w zakresie wykraczającym poza te czynności?

W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

- 2) Czy prowadzenie działalności gospodarczej ma miejsce, gdy podmiot władzy publicznej, powołując się na prawo do ochrony o charakterze *sui generis* przysługujące mu jako producentowi bazy danych, odmawia korzystania z tej bazy w zakresie wykraczającym poza udzielanie do niej wglądu i sporządzanie wydruków?

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze albo drugie:

- 3) Czy art. 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zasady leżące u podstaw wyroków z dnia 6 kwietnia 1995 r. w sprawach połączonych C-241/91 i C-242/91 Magill TV Guide oraz w sprawie C-418/01 I.M.S. Health („doktryna essential-facilities”) należy stosować również wtedy, kiedy brak jest „rynku wyższego szczebla”, ponieważ chronione dane są gromadzone i przechowywane w bazie danych (rejestrze handlowym) w ramach działalności władzowej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd — Warna (Bułgaria) w dniu 28 marca 2011 r. — Klub OOD przeciwko Direktor na Direkcija „Obzhałwane i uprawnienie na izpyłnenieto” — Warna pri Centralno uprawnienie na Nacionalna agencija za prihodite

(Sprawa C-153/11)

(2011/C 186/21)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administratiwen syd — Warna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Klub OOD

Strona pozwana: Direktor na Direkcija „Obzhałwane i uprawnienie na izpyłnenieto” — Warna pri Centralno uprawnienie na Nacionalna agencija za prihodite (dyrektor dyrekcji ds. odwołań i zarządzania egzekucją w Warnie przy centralnym zarządzie Narodowej Agencji Skarbowej)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 168 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r.⁽¹⁾ w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej powinno się interpretować w ten sposób, że należy przypuszczać (tj. należy przyjąć do czasu przedstawienia dowodu przeciwnego), iż po wykonaniu przez podatnika prawa wyboru i przyporządkowania nieruchomości stanowiącej dobro inwestycyjne do aktywów przedsiębiorstwa, towar ten jest wykorzystywany do celów transakcji podlegających opodatkowaniu dokonywanych przez podatnika?
- 2) Czy art. 168 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że prawo do odliczenia w przypadku nabycia nieruchomości, która została przyporządkowana do aktywów przedsiębiorstwa podatnika, powstaje od razu w okresie podatkowym, w którym podatek stał się wymagalny, i to niezależnie od okoliczności, iż nieruchomość nie może być użytkowana w świetle braku zgody na jej dopuszczenie do użytkowania przewidzianej w sposób zobowiązujący przez ustawę?
- 3) Czy zgodna z rzeczoną dyrektywą i interpretującym ją orzecznictwem jest praktyka administracyjna taka jak stosowana przez Nacionalna agencija za prihodite, według której odmawia się skorzystania z prawa do odliczenia przez podatników podatku VAT w rozumieniu ustawy bułgarskiej w odniesieniu do nabytych przez nich dóbr inwestycyjnych na tej podstawie, że dobra te są wykorzystywane na prywatne potrzeby właścicieli spółek, przy czym owo użytkowanie nie skutkuje poborem podatku VAT?

4) Czy w okolicznościach podobnych jak w postępowaniu przed sądem krajowym skarżącej spółce przysługuje prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego przy nabyciu nieruchomości — apartamentu w Sofii?

(¹) Dz.U. L 347, s. 1; bułgarskie wydanie specjalne: rozdział 9, tom 3, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-164/11)

(2011/C 186/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: W. Mölls, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanowiwszy przepisów niezbędnych do dostosowania systemu opodatkowania energii elektrycznej do przepisów dyrektywy 2003/96/WE (¹), mimo upływu okresu przejściowego przewidzianego w art. 18 ust. 10 akapit drugi wspomnianej dyrektywy, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja stwierdza w skardze, że mimo upływu w dniu 1 stycznia 2009 r. okresu przejściowego przysługującego pozwanej, nie dostosowała ona wciąż wszystkich elementów swojego systemu opodatkowania energii elektrycznej do przepisów dyrektywy. Zdaniem władz francuskich ustawa nr 2010-1488 z dnia 7 grudnia 2010 r., uchwalona i wprowadzona w życie po upływie terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii, dokonuje transpozycji do prawa krajowego przepisów omawianej dyrektywy. Zdaniem Komisji skargę należy rozpatrywać, biorąc pod uwagę stan prawa krajowego obowiązującego w chwili upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii.

Komisja twierdzi, że Francja w każdym razie nadal nie dostosowała wszystkich elementów swojego systemu opodatkowania energii elektrycznej, by były one zgodne z przepisami dyrektywy. Skarżąca odrzuca argument władz krajowych, zgodnie z którym dyrektywa nie zakazuje podwyższania stawki podatku akcyzowego w zależności od regionu geograficznego. Przeciwnie, jej zdaniem dyrektywa ustanawia zasadę jednolitej stawki dla energii elektrycznej zużywanej na terytorium jednego państwa członkowskiego i wyczerpująco wymienia wyjątki od tej zasady w art. 5, 14, 15 i 17.

Komisja odrzuca ponadto twierdzenie władz francuskich, jakoby „zachowane zróżnicowanie podatkowe” nie powodowało zagrożenia wystąpieniem nadużyć, nie prowadziło do dodatkowego obciążenia podmiotów gospodarczych i nie stanowiło przeszkody w dostępie do rynku dostawców zagranicznych.

(¹) Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État w dniu 18 kwietnia 2011 r. — CIMADE, Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI) przeciwko Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration

(Sprawa C-179/11)

(2011/C 186/23)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État (rada stanu)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: CIMADE i Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI)

Strona pozwana: Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration (minister spraw wewnętrznych, zamorskich, wspólnot terytorialnych oraz imigracji)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. (¹) gwarantuje prawo do korzystania z minimalnych warunków przyjęcia, ustanowionych w tej dyrektywie, osobom ubiegającym się o azyl, w wypadku których państwo członkowskie, do którego został skierowany wniosek o udzielenie azylu, postanawia, na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. (²), zwrócić się do innego państwa członkowskiego, które uznaje za właściwe za rozpatrzenie wskazanego wniosku, przez okres trwania procedury przyjęcia albo ponownego przyjęcia przez to inne państwo członkowskie?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie:
 - a) czy obowiązek zagwarantowania minimalnych warunków przyjęcia, spoczywający na pierwszym państwie członkowskim, ustaje w chwili wydania decyzji akceptującej przez państwo wezwane, w chwili rzeczywistego przyjęcia lub ponownego przyjęcia osoby ubiegającej się o azyl, czy też w innej chwili?